

บทที่ 1

"ไอ้ทะเลแสนงาม ไย่ๆ ฟ้าสีครามสดใส ไย่ๆ มองเห็นเรือใบ
แล่นอยู่ในทะเล..."

เสียงร้องที่ไร้ความไพเราะดังในห้องโดยสารรถไฟร์วิลส์ คนร้อง
โยกตัวตามจังหวะเพลงที่ตนเปล่งเสียง หน้าตาเข้มขื่นมีความสุข
พอมองวิวทิวทัศน์นอกกระจกเห็นน้ำทะเล เส้นขอบฟ้า และท้องฟ้า
ปลอดโปร่ง อารมณ์ก็ยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ ผิวปากหวิว อยากรวดรถแล้ว
วิ่งถลาเข้าไปหามันให้สมกับการมาฉลองอิสระเบีครั้งนี้

เปล่า...เขาไม่ได้เพิ่งออกจากเรือนจำหรือว่าเพิ่งพ้นจากการถูก
กักขังหน่วงเหนี่ยวใดๆ ทั้งสิ้น

แค่คล้ายๆ เท่านั้นเอง เอ็ม...หรือว่าไม่คล้าย คิดไปคิดมาเริ่ม
ลึบสน...จริงๆ มันก็เหมือนเขาถูกกักขัง ในเมื่อแต่ละวันที่ผ่านมาอิสระ
ช่างมีน้อยนิด จะไปไหนมาไหนมีคนคอยคุมอยู่เสมอ จากผู้ชายอายุ
เกือบจะสามสิบกลายเป็นเด็กสามขวบไปโดยปริยาย

มีแม้กระทั่งคนขับรถส่วนตัวที่กรกนผู้เป็นมารดาเลี้ยงจัดหามา
ให้ อยู่บ้านก็ต้องมีแม่บ้านหรือเด็กรับใช้อยู่ไกล้อย่างน้อยหนึ่งคน

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่เข่าปนกับกรรณกแทบทุกวัน แต่ฝ่ายนั้นก็ไม่ได้สนใจคำโอตครวญของเขาแม้แต่น้อย

มันจะอะไรนักหนา เขาแค่ขำหักข้างเดียว ทำเหมือนเขาจะไม่มีเขาเดินไปตลอดชีวิต!

‘โธ่ แม่ นำเดินเองได้ มีไม้ค้ำนี้ เห็นไหมๆ’ นกดลชี้ไปที่ไม้ค้ำซึ่งวางพาดอยู่กับโซฟาหลังจากที่พยายามกล่อมให้กรรณกยอมรับว่าเขาขับรถไปทำงานเองได้

แต่ถ้าตกลงง่าย ๆ ก็ไม่ใช่กรรณก

‘ไม่ต้องเลย ขำหักขับรถไม่ได้ ถ้าเกิดอุบัติเหตุซ้ำจนขาขาดไปจะทำยังไง แม่ไม่อยากจะเลี้ยงลูกขาขาดตลอดชีวิตนะ’ ทำหน้าเอือมระอา กับลูกชายที่เอาแต่ใจตัวเองเป็นที่หนึ่ง

‘ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก นำดูแลตัวเองได้’ โวยวายไม่เลิก เขาอาจจะตายเวลาเดินเข้าไปในอาคารของบริษัทที่เขาทำงานประจำซึ่งเป็นของบิดากับมารดาเลี้ยงแล้วมีคนจับตามอง ไล่ที่เดินโดยใช้ไม้ค้ำก็นำตกลงพ้ออยู่แล้ว นี่ยังมีผู้ติดตามตามมาอีก แม้เป็นกรณีพิเศษ แต่เชื่อว่าเขาจะทนได้

‘ดูแลตัวเองได้หรือนำ ถ้าดูแลตัวเองได้คงไม่ตกบันไดที่บ้านเจ้านายจนขาหักขนาดนี้หรอก’ กรรณกค้อนใส่

‘บนเรื่องนี้เป็นรอบที่ร้อยไม่เบื่อหรือไงแม่ ยิ่งหน้าเหี่ยวๆ อยู่เดี๋ยวก็เหี่ยวหนักกว่าเดิมหรอก’ เปลี่ยนเรื่องทันที กลัวเข้าตัวไปมากกว่านี้

‘เดี๋ยวเถอะ อีตาผู้นำ กล้าว่าแม่หรือ’ กรรณกถลิ่งตาทำเสียงเหยิ่มตั้งท่าจะเล่นงานลูกชาย ลองเรียกชื่อเล่นเต็มยศแบบนี้ อีกสักพักได้มีอาละวาดใส่แน่

‘ผม ‘ผู้นำ’ กลัวแล้วครับบ’ ยกมือยอมแพ้เพราะกลัวระเบิดลงกลางหัว

สุดท้ายก็ต้องยอมจนได้ กรรณกมีอิทธิพลต่อชีวิตตนเกินครึ่ง เป็นผู้หญิงที่น่ากลัว ภายนอกเหมือนคนใจดีที่สุดในโลก รอยยิ้มหวาน กับแวต้ออันแสนอ่อนโยน แต่นั่นเป็นเพียงภาพที่สร้างขึ้นยามพบเจอ คนทั่วไป สำหรับคนใกล้ชิดแล้วชอบแปลงร่างเป็นนางยักษ์เสมอ

ไอ้ชื่อผู้นำก็เป็นเพียงชื่อ ไม่สามารถนำใครได้หรอก ขนาดในบ้านยังต้องเชื่อฟังคำคนที่มีศักดิ์เป็นแม่ทุกอย่าง

เพราะถูกตีกรอบจนใส่มือไว้ที่ขาทำให้คนรักอิสราภาพมี ปัญหาว่าคนอื่นลืบท่าตัว จึงไม่แปลกที่พอถึงวันตัดพันธนาการ ออก นกตลกก็วางแผนหนีออกจากบ้านสักสองสามวัน รอให้ขาข้างที่ เพิ่งหายนั้นสามารถใช้การได้ดีเกือบเท่าเดิม

แล้ววันที่รอกคอยก็มาถึง เคลียร์งานในความรับผิดชอบเรียบร้อย โดยบางส่วนก็โยนไปให้คนอื่นบ้าง ไหนๆ ก็มีลูกน้องแล้ว ใช้ให้คุ้ม เงินเดือนจะเป็นอะไรไป

นกตลกคิดอย่างคนเผื่อแผ่

แต่ในความคิดของคนอื่นกลับมองว่าเขาเจ้าเล่ห์ที่สุด!

เรื่องงานไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตนกตลกเหมือนผู้ชายวัย ทำงานคนอื่นๆ เป้าหมายของเขาคือการทำให้ตัวเองมีความสุขต่างหาก อยากทำอะไรก็ทำจนกลายเป็นคนเอาแต่ใจ แถมยังหาวิธีให้คนอื่น ทำอย่างใจต้องการได้ไม่ยาก แบบนี้ไม่ให้เรียกว่าเจ้าเล่ห์ได้อย่างไร

และคนที่ตกเป็นเหยื่อความเจ้าเล่ห์นี้มากที่สุดคงหนีไม่พ้น...

"ฮัลโหลเฮลล์ ว่าไงนาย ไทโรมาเพราะคิดถึงหรือยังไง" นกตลก กดปุ่มหูฟังไร้สาย ส่งเสียงแสนสดใสกลับไปให้คนอื่นฟังหมั่นใส่เล่นๆ

"ไม่ต้องเลยนำ คิดอยากจะหนีไปเที่ยวก็ไปเลยนะ แล้วงานที่ บริษัท 'นำทาง' ละ จะทิ้งไปเลยหรือยังไง" ปลายสายทำเสียงขึ้นจมูก

"เอาน่า นายก็ดูแลแทนสักสองสามวันไม่ได้หรือไง เราจะไปพักพิน" นกตลกไม่สะทกสะท้านกับความข่มในน้ำเสียงของคนเป็นน้อง

"จะพักพื่นอะไรอีก นายไม่ได้เป็นอะไรเสียหน่อย แคตัดเผือกมัน ต้องพักพื่นด้วยเทรอ หาเรื่องเที่ยวมากกว่ามั่งนำ" คนพั่งไม่เชื่อสักนิด นกตลร่างกายแข็งแรงยิ่งกว่าตนเสียอีก จะต้องพักพื่นอะไรอีก

"พักพื่นจากที่หัวใจขาดอิสรภาพมานานเิง" นกตลย่นกลับ

"นำ..." เพิ่มความเข้มในน้ำเสียง ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะเกรงใจ ทว่านี่คือนกตล เจ้าตัวจึงไม่รู้อะไรแม้แต่่น้อย แถมยังผิวปากหรือกวนอารมณ์อีก

"นาย..." เลียนแบบในแบบเดียวกัน

คนชื่อ 'นาย' ได้แต่ถอนหายใจแข็ง

"คนเรานะ บริษัทก็บริษัทนาย ทำไมเราต้องมาจัดการแทนด้วย หุ่นส่วนก็มี ทำไม่ไม่ใช่"

"อ้าว หุ่นส่วนเราก็ต้องมาเกี่ยวกับเราด้วยนะสิ ถามแปลกๆ นี่เราให้ลวงหน้าไปเตรียมสถานที่ก่อนหนึ่งวัน พอเราหนีออกจากบ้านมาได้จะได้มีที่พักพร้อม"

"วู้ แต่ละคน" กลายเป็นนภคที่ต้องอยู่โยงเฝ้าบริษัทของคนเป็น พี่ตามลำพั่ง พร้อมกับลูกน้องอีกไม่กี่คนที่ทำงานในวันหยุด "เราไม่ได้ว่างขนาดนั้นนะเว้ย ต้องดูแลพริบอีก"

"เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แฟนนาย นายก็ต้องดูแลเองสิ หรือจะให้ผู้ชายคนอื่นมาดูแลแทน" พอเดาคำตอบได้ว่าจะเป็นอย่างไร นกตลมีความสุขที่ได้กวนประสาทคนใจเย็น

"ไม่มีทาง! แฟนเรา เราดูแลเองได้ เป็นแฟนนาย นายจะปล่อยไปหรือยังเิง" ไม่รู้คิดผิดคิดตลกที่โทรศัพท์มาเล่นงาน ชักไม่แน่ใจว่าใครกันที่เจอบ่วน

"ไม่รู้ ยังไม่มีแฟน" รู้ยู่ว่านภคนั้นหวงและหว่งคนรักแสนสวยมากแค่นั้น แถมยังเป็นถึงพริบดาว ดารานักร้องที่มีชื่อเสียง ไอ้ที่ตลกมากที่สุดคือก่อนที่จะเป็นแฟนกัน นภคเป็นแฟนคลับของหญิงสาวมา

ก่อนแบบเงียบๆ

"ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลย ถ้าบริษัทเจ๊งนายก็ไม่สนใจใช้ไหม" แอบเคืองนิดๆ ตัวเองไม่ได้เกี่ยวข้องกับบริษัทนำทางสักนิด ที่มีตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาดในบริษัทก็เพราะถูกยัดเยียดให้

"นายจะปล่อยให้บริษัทที่ทำให้นายได้ใกล้ชิดกับพริบดาวเจ๊งก็ตามใจนะ ฮือ...ถ้าเราเป็นนาย เราคงไม่ทำลายจุดเริ่มต้นของความรักของเราแบบนี้แน่นอน จะรักษามันไว้อย่างดีเลยละ" นกดลทำเป็นไม่ใส่ใจ แต่ยังมีวัยทำให้อีกฝ่ายรู้สึกผิด

นักิศจะอีกไปสามวินาที นี่ตกลงใครเป็นคนผิดกันแน่ ทำไมยังคุยคนผิดกลับเป็นเขาเองก็ไม่รู้

ครั้งจะเถียงก็เห็นว่าอาจแพ้ได้ ในเมื่อบริษัทนำทางซึ่งเป็นบริษัทเล็กๆ ทำกิจการเกี่ยวกับการจัดหาคนมาทำงานเลขานุการ ผู้จัดการส่วนตัว หรือผู้ติดตามคนสนิท คล้ายๆ เอเจนซี่หรือโมเดลลิ่ง คอยหาคนที่เหมาะสมให้กับคนที่ยื่นความประสงค์เข้ามา สามารถเลือกคนทำงานด้วยได้อย่างต้องการ ไม่มีการระบุระยะเวลาแน่นอน ทุกอย่างขึ้นอยู่กับผู้จ้างทั้งสิ้น

เป็นกิจการที่นักิศไม่คิดเลยว่านกดลจะทำได้ คนที่ไม่ชอบบริการใครกลับเลือกงานที่ต้องเอาใจลูกค้าย่างนี้

เพราะบริษัทไปรับงานของบริษัททีเอ็มเอ็นเตอร์เทนเมนต์ต้นสังกัดของพริบดาวเป็นกรณีพิเศษ เพื่อหาผู้จัดการส่วนตัวให้หญิงสาวที่ไม่มีใครทำงานได้ถูกใจเธอสักคน เดือดร้อนนกดลผู้ซึ่งต้องหากคนไปทำงานด้วย สุดท้ายหาใครไม่ได้ก็เลยมาถึงแฟนคลับลับๆ อย่างนักิศที่ต้องยื่นมือเข้าไปช่วย

ช่วยไปช่วยมาจากได้ไปทำงานกับพริบดาวด้วยความบังเอิญ ซึ่งสาเหตุมันก็เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุที่ทำให้นกดลขาหักเสียด้วย

เพราะเหตุนี้ทำให้นักิศจับพลัดจับผลูไปเป็นผู้จัดการส่วนตัวของ

ดาราสาว ดูแลจนเกิดเป็นความรัก นกดลถึงได้ทวงบุญคุณว่าทุกอย่าง เป็นเพราะบริษัทนำทางซึ่งให้นักเข้ามาช่วยงาน

"ตกลงจะให้เราเถียงชนะสักครั้งไม่ได้หรือไง น้า" คนโทรมาเห็น ลางแพ้งจึงไม่ยอมเถียงต่อ ที่โทรนี้ก็แค่อยากบ่นนิดๆ หน่อยๆ สุดท้าย ก็ต้องยอมทำให้อยู่ดี

"นายก็ต้องพยายามมากกว่านี้สิ" นกดลกระหึ่มยิ้มย่อง ทำไม ะอะไรๆ ก็เข้าข้างเขาไปหมดน้ำ ดูลิ ฟ้าใส แดดสวย น้ำทะเลน่าลงไป เล่น ถนนโล่ง คนไม่เยอะ สงบสุข หาช่วงหนึ่งงานได้เหมาะสมจริงๆ แถม ยังเถียงชนะนักอีก สบายใจจะตาย

"ไม่พยายามดีกว่า เหนื่อยเปล่า ว่าแต่ตอนนี้อยู่ที่ไหน" นัก ิถามจุดที่อยู่แน่นอน เวลาใครถามจะได้ตอบได้ รายนี้ออกไปไหน ก็ไปเลย ไม่มีบอกล่าวให้ใครได้เตรียมตัวเตรียมใจ ยกเว้นเพื่อน ร่วมก๊วนเท่านั้น

"จันทบุรี ทะเลสวยมากเลยนาย เดี่ยวจะเที่ยวเผื่อนะเว้ย" ยั่ว คนที่ทำงานยิ่งชีวิต ดีหน่อยที่ตอนนี้มีคนรักมาให้รักมากกว่า ไม่ อย่งนั้นนักคงจมอยู่กับกองงานทั้งปีทั้งชาติ เคยไปเที่ยวสนุกสนาน กับเขาเสียที่ไหน

"ขอบใจ แต่วันหลังไม่ต้อง" กัดฟันกรอดๆ มั่นหน้าทำให้บริษัท ึ่งดีไหม เปิดมาได้ไม่กี่เดือนก็ทำตัวแบบนี้ แถมหนีหายกันไปเกือบ ึ่งบริษัทด้วย เกิดมีงานติดต่อเข้ามากะทันหันน่าปวดหัวออกไปให้หมด เหลือเกิน

เอ๊ะ!

"อยู่ที่จันทฯ เหรอ..." นักิพิมพ์

"เออสิ เมื่อกี้ก็บอกไปแล้วนี่หว่า"

"เหรอ...เหมือนกับเราได้ยินแว่วๆ ว่าพราว..."

"เฮ้ย มีสายช้อนวะ นายมีอะไรอีกไหม จะวางแล้ว" ไม่ได้ใส่ใจ

เลยว่านักศจะพูดอะไร รู้แค่่าเกี่ยวกับผู้หญิงซึ่งกินตำแหน่งน้องสาว
พริบดาว แต่แ่นนั้นก็พอแล้วที่เขาคจะเลิกสนใจ เพราะแค่ได้ยื่นชื่อก็เปือ
แล้ว

ไม่รอคำตอบ นกดลวงสายนักศทันที เปลี่ยนความสนใจไป
ที่เพื่อนซึ่งล่งหน้าไปถึงที่พักก่อนแล้ว ปล่อยให้นักศคือขมวดเข้าหา
กัน มองโทรศัพท์แบบงๆ ก่อนจะวางมันบนโต๊ะทำงาน ไหวไหล่บอก
ให้ตัวเองเลิกสนใจพฤติกรรมเอาแ่นเอาอนไม่ได้ของพี่ชาย แล้วหัน
ไปสนใจกับเพิ่มงานในความรับผิดชอบของตัวเองต่อ เพราะอีกสักพัก
ต้องไปปรับแพนสาวไปกินข้าวกลางวันตามประสาคนมีความรัก

ยังไม่หันได้จับปากกา โทรศัพท์ก็สั้นแรงๆ ตามด้วยริงโทนอันเป็น
เพลงของพริบดาว ปากหยักกระตุกน้อยๆ จะมีใคร ถ้าไม่ใช่เจ้าของ
บทเพลงแสนไพเราะที่กระทบโสตประสาทเขาอยู่

"ครับ อะไรนะ อืม...ติดต่อพราวไม่ได้ พี่ว่าตอนนี้พราวอาจจะ
เล่นน้ำทะเลอยู่ก็ได้นะครับ ไม่ต้องเป็นห่วงพราวหรอกครับ อะไรนะ
ไม่ได้ห่วง แต่อยากกินมั่งคุณ เงาะ ทุเรียน อ้อ ที่แท้หวังของกินนี่เอง
ไม่ได้คิดห่วงน้องสาวเลยหรือครับ" นักศหัวเราะในลำคอ ปลายสาย
ยังส่งเสียงแจ้วๆ ที่ยิ่งฟังยิ่งเอ็นดู

"ห่วงสิพี่นาย แต่กลัวไม่ได้ของฝากมากกว่า อีกอย่างนะ พราว
เขาไปทำงาน เห็นว่าไปทำกิจกรรมอะไรของเขานี้แหละ รู้แค่่ามีคนใน
บริษัทไปด้วยอะ ความปลอดภัยสูง พริบเลยไม่ห่วง"

"จ้า...เออ เมื่อกี้พี่เพิ่งคุยกับน้า เห็นว่าจะไปจับทุเรียนเหมือนกันนะ"
นั่นคือสิ่งที่เขาจะบอกนกดล

"จริงหรอคะ พราวก็ไปที่โน่นเหมือนกัน อย่างนี้นี่จ้ะ จะมี
สงครามหรือเปล่า หวังว่าสองคนนั้นคงไม่เจอกันนะ เจอกันที่ไรทะเลาะ
กันทุกที" พริบดาวไม่เข้าใจว่าทำไมพราวระยับไม่ถูกกับนกดล รู้เพียง
ว่าเป็นแบบนี่ตั้งแต่เจอกันแล้ว

"ที่ว่ามันคงไม่บังเอิญขนาดนั้นหรอก จังหวัดไม่ใช่เล็กๆ" ที่นภิศจะบอกพี่ชายก็เพราะจะได้ไม่ต้องตื่นตระหนกเกิดไปจะเอ่อกันด้วยความบังเอิญ

เขากลัวว่าหาดทรายจะระเบิด!

"นั่นสิ คงไม่เจอกันหรอกเนอะพี่นาย"

"ครับ โลกมันคงไม่กลมขนาดนั้นหรอกครับ"

เสียงคลื่นซัดชายฝั่ง กลิ่นเค็มๆ จากไอทะเลเตะปลายจมูกทำให้ดวงหน้าคมระบวยิ้ม ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ กระตุ้นให้เอนดอร์ฟินในกายหลั่ง พร้อมจะพาตัวเองวิ่งเข้าหาผืนน้ำสีฟ้าอมเขียวที่สะท้อนกับแสงอาทิตย์จนเกิดประกายระยิบระยับทันที

อย่างนี้สิชีวิต!

ยึดแขนทั้งสองข้าง ปล่อยให้ลมอ่อนๆ พัดผ่านตัวไป เลื้อยติดลูติดลำตัว แหงนหน้าขึ้นด้านบน มองทะเลสุดขอบฟ้าเห็นท้องฟ้าสีสดใส รู้สึกถึงอิสระที่ไม่ได้สัมผัสมานานนับเดือน

ก้มมองขาข้างซ้ายที่สีผิวอ่อนกว่าอีกข้างเนื่องจากโดนห่อหุ้มด้วยเปลือกมานาน งานนี้จะทำให้สีเท่ากันเลยคอยดู คิดพลางสะบัดขาข้างที่เคยบาดเจ็บเตะทรายละเอียดให้ฟุ้งในอากาศเบาๆ

"นี่สิอิสระ เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม" พึมพำกับตัวเอง ลดมือล้วงกระเป๋ากางเกงขาลิ้น ชมวิวทิวทัศน์ด้วยความบันเทิงใจ มันน่ากระโจนไปรับน้ำเค็มจริงๆ

"เฮ้ย! นำ ใจเย็นๆ เว้ย อย่าเพิ่งวิ่งไปรับน้ำ เป็นคนดีๆ ไม่ชอบจะแปลงร่างเป็นปลากระดี"

ยังไม่ทันที่จะได้ทำอย่างใจต้องการก็มีเสียงเรียกดังขึ้น ดึงให้นภศลดหยุดเป็นปลากระดีไปชั่วคราว

"อะไรของแก ไ้รร้อน มาขัดขวางคนมีความสุขมันบาปนะเว้ย"

นกดลต่อว่าไม่จริงจังนัก แคได้เห็นน้ำทะเลใสๆ กับลมตีแรงๆ ก็มีความสุขแล้ว ตอนนี่ไม่มีใครทำให้เขาหงุดหงิดได้ ชายหนุ่มแปลงร่างเป็นคนใจเย็นที่สุดในโลก

"ขัดขวางความสุขเพราะจะมาเรียกไปกินอาหารทะเลอร่อยๆ นี่ ยังจะบาปอีกไหม" หนุ่มร่างท้วมยิ้มมุมปากอย่างคนถือไฟดี งานนี้ ไม่มีความผิดให้โดนเล่นงานหรือว่าก็ได้

"บาป ถ้าแกไม่สั่งอะไรที่ฉันอยากกิน แล้วไหนร้านที่แกว่าร้อน"

นกดลพูดหน้าตาเฉยพรางกวาดตามองรอบตัว

ก่อนจะเข้าที่พัก รอนหรือรัชตะ เพื่อนสนิทของเขาได้โทรมาบอกว่าออกมากินข้าวกลางวันกับเพื่อนอีกสองสามคนที่ร้านอาหารริมทะเล รับรู้ตำแหน่งเรียบร้อยเขาก็ขับมาตามทาง ตอนแรกคิดว่าจะเป็นร้านอาหารหรูๆ ตามสไตล์ที่รัชตะชอบ อุตุสำห้ทำใจไว้ก่อนล่วงหน้าว่าต้องแพงแน่นอน

ที่ไหนได้ พอมาถึงจุดหมายตามตำแหน่งที่ได้รับแจ้งกลับเจอ น้ำทะเลใส ชายหาดสวย กับเพิงสามสี่หลังซึ่งมุ่งด้วยทางมะพร้าว ที่แรกคิดว่าคงหลงทาง แต่ไหนๆ มาถึงมุมสวยแล้วจึงขอแวะลงไป ชมวิวทิวทัศน์สักหน่อย พอเห็นแล้วก็อดไม่ได้ที่จะลงไปสัมผัสน้ำทะเลแล้วเพื่อนก็ปราคาฏข้างกายโดยไม่ทันตั้งตัว

"นี่ไง" รัชตะยกนิ้วชี้ไปยังเพิงทางมะพร้าวที่อยู่ถัดเข้าไปด้านใน

นกดลมองตามมือแล้วก็พบว่าตัวเองมองไม่เห็นรถเพื่อนเพราะมันจอดแอบไว้ใต้ต้นไม้โดยมีอีกต้นขวางสายตาอยู่ แต่อะไรก็ไม่ทำให้เขาประหลาดใจเท่าสภาพร้าน

"นี่เหอะวะ ไม่อยากจะเชื่อเลย ฉันนึกว่าเพิงหลบแดด" นกดลบอกอย่างใจคิดพรางออกเดินตามเพื่อน

"นี่แหละ ร้านอร่อยเลย เวลาฉันมาที่นี้ละเว้ยต้องมากินร้านนี้ตลอด สภาพข้างนอกอาจจะไม่ดึงดูดใจ แต่อาหารนี่อร่อยสุดยอดดด..." คน

เป็นเพื่อนลากเสียงยาวให้รู้ว่าอร่อยจริงๆ

นกดเองซักรึ่มอยากรู้แล้วว่ามันเป็นอย่างไรที่เพื่อนพูดจริงหรือเปล่า ลองรัชตะที่เป็นคนช่างเลือก ทั้งเรื่องการแต่งกาย ความเป็นอยู่ รวมไปถึงอาหารซึ่งต้องอร่อยถูกปากแล้ว คงรับรองได้ว่าร้านนี้ดีจริงๆ

"ถ้ามันไม่อร่อยเหมือนที่แกไม่เอาไว้นะ แกเลี้ยง" นกดลชุ่มหม่นไล่เพื่อนที่พูดจาวอด

"ได้เลย จะดูว่าแกจะกินได้เยอะแค่ไหน แต่ถ้ามันอร่อยมาก แกเลี้ยงนะเว้ย" รัชตะสวนกลับไม่จริงจังนัก

ก้าวเข้าไปในเพิงที่คลุมหลังคาด้วยทางมะพร้าว นกดลก็สำรวจโต๊ะที่ทำจากไม้เก่าๆ ดูๆ แล้วเหมือนมันนั่งยาวอย่างในโรงอาหารสมัยยังเรียนอยู่ แต่อะไรก็ไม่น่าตกใจเท่ากับจานอาหารที่วางเต็มโต๊ะยาวมากันสี่คน กินราวกับมาเป็นสิบคน แถมบางจานพร่องไปมากพอสมควร

"มันกินหรือมันยัดวะ" นกดลบ่นเพิ่มพ้ำ นิ่งลงข้างรัชตะ ทักทายคนอื่นๆ ด้วยท่าที่ราบรื่น เขาไม่ได้มาเกี่ยวกับเพื่อนแบบนี้มานานแล้ว "เบื่อทะเลหรือยังวะ" ที่ถามเพราะทั้งหมดล่องหน้ามาก่อนเขาสองสามวัน

"ยัง อยู่ได้อีกนาน ไม่ต้องพูดมาก กินไปเลย เพราะพวกเราก็จะกินด้วย" รัชตะตอบพลางเริ่มกินต่อหลังจากที่ต้องเสียเวลาไปเดินตามนกดลที่เอาแต่ชื่นชมธรรมชาติด้วยหน้าตามีความสุขเกินเหตุ กล่าวว่ถ้าไม่ลุกไป รายนั้นไม่มีทางเห็นพวกตนแน่

นกดลลงมือกินพลางสำรวจรอบร้านที่ตอนนี้มีลูกค้าย่อยเข้ามาทางด้านหลังร้านมีบ้านหลังเล็กกับห้องน้ำอีกสองสามห้อง อ่างล้างมือก่อด้วยอิฐบล๊อค เดว่าบ้านหลังนั้นคงเป็นครัวของร้าน มีลูกแก้วๆ คนหนึ่งเดินไปเดินมากับเด็กหนุ่มอีกคนคอยเสิร์ฟอาหารให้กับแขกด้วยท่าทางขยันขันแข็ง

ลูกค้าในร้านยังไม่เยอะมาก อาจจะเป็นเพราะไม่ใช่ช่วงฤดูกลาง